

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce Č.D., bytem..., proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2011 č.j. 3820/DS/11-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.10.2011, vydaným dne 18.10. téhož roku, č.j. PO/2382-12/89559/2011/SIKU Městský úřad Sokolov, právní odbor (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) uznal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31.7.2011 (dále jen „*zákon o přestupcích*“), v souvislosti s porušením ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se dopustil tím, že „*dne 10.5.2011 okolo 14:10 hod. zaparkoval vozidlo tovární značky Škoda Fabia RZ:... v obci Sokolov, v ul. Nábřeží Petra Bezruče na chodníku vedle pobočky Sazky*“. Za tento přestupek byla žalobci udělena pokuta ve výši 1500 Kč.

O žalobcově odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný v záhlaví rozsudku označeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Včasnou žalobou ze dne 5.1.2012, k výzvě soudu doplněnou podáním ze dne 16.2.2012, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě namítal, že rozhodnutí je nezákonné a odporuje nejen zákonu, ale i České technické normě projektování místních komunikací. Podle § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), těleso průjezdního úseku silnice je ohraničeno šířkou vozovky s krajnicemi mezi zvýšenými obrubami chodníků, zelených pásů nebo obdobných ploch. Česká technická norma o projektování místních komunikací ČSN 73 6110 v bodě 3.1.13 uvádí, že chodník je část přidruženého dopravního prostoru určená zejména pro chodce. Chodník je oddělen od hlavního dopravního prostoru vertikálně a horizontálně. Vertikální oddělení tvoří zvýšená obruba, případně doplněná zábradlím, sloupky apod., horizontální oddělení může tvořit postranní dělicí (zelený) pás. Místo, kde stál se svým autem, nebylo jakkoliv vertikálně ani horizontálně odděleno, ani nebyla jakkoliv zvýšená obruba mezi silnicí a místem, kde stál. Z těchto důvodů nemohl stát na chodníku, protože tam, kde stál, chodník není. Oprávněná úřední osoba se opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se vyjádřil o chodníku, a o vyjádření Městského úřadu Sokolov, ale neopírá se o zákon.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 19.3.2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále konstatoval, že podstatou podané žaloby je, stejně jako v podaném odvolání, nesouhlas žalobce s tím, že by stál s vozidlem na chodníku, kdy odkazuje na ust. § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a na Českou technickou normu ČSN 73 6110. Žalovaný zaujímá stejné stanovisko jako v napadeném rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2008, č.j. 2As 48/2008-58, jednak proto, že rozhodoval o totožné věci jako žalovaný, a jednak proto, že pojem chodník žádný právní předpis neupravuje. V tomto rozsudku soud uvedl, že aby bylo prokázáno, že komunikace, kde žalobce zaparkoval vozidlo, je skutečně chodníkem, musela by být platně zařazena do kategorie místních komunikací. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice, nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení, vycházel při svém rozhodování rovněž ze stanoviska Městského úřadu Sokolov, odboru dopravně správních agend. Žalobcovy námitky považuje žalovaný za vyvrácené a ze skutečností v žalobě uváděných nelze dle názoru žalovaného dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce v replice ze dne 10.4.2012 uvedl, že se jeho stanovisko na projednávanou věc nezměnilo. Je nadále přesvědčen o tom, že předmětný den nezaparkoval vozidlo na chodníku, a toto tvrzení opírá nejen o své subjektivní přesvědčení, ale o právní předpisy platné v českém právním řádu. Navíc doplnil, že dle autorizovaného inženýra pro dopravní stavby by chodník měl mít správně zvýšenou obrubu minimálně +10cm nad asfaltem. V tomto případě je obruba maximálně ve výši 2cm. Snížený obrubník má být jen v místech pro přecházení rovněž ve výši 2cm, anebo v místech sjezdů ve výši 5cm. Nadto jakékoliv snížení obrub by mělo být označeno slepeckou dlažbou pomocí varovného, případně signálního pásu. V souvislosti se shora uvedeným dovodil, že obrubník nemá dostatečnou výšku nad komunikací, proto by toto nebylo možné jako chodník zkolaudovat. Pokud by byla z nějakého důvodu tato obruba snížena, tak by měla být označena varovným pásem z napované dlažby o šířce 40cm, který v tomto případě chybí. K replice přiložil fotodokumentaci dané lokality.

Přípisem ze dne 16.4.2012 žalobce dále sdělil, že v archivu odboru stavebního a územního plánování Městského úřadu Sokolov není uložena žádná dokumentace týkající se opravy nebo rekonstrukce komunikace (chodníku). V dalším podání ze dne 19.4.2012 oznámil, že stavební dokumentace není založena ani u Správy majetku Městského úřadu Sokolov. V posledním přípisu soudu doručeném dne 3.5.2012 žalobce sdělil, že ani odbor dopravně – správních agend Městského úřadu Sokolov mu neposkytl informace o tom, kdy byla rekonstrukce komunikace u pobočky Sazka realizována a na základě jakých právních předpisů. V té souvislosti vyjádřil podiv, na základě jakých podkladů byl vyhotoven pasport a místní komunikace zaevidována jako chodník.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Ve věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání se souhlasem žalobce (č.l. 34) i žalovaného (č.l. 31).

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v rozhodném znění z důvodu porušení ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 10.5.2011 okolo 14:10 hodin zaparkoval vozidlo zn. Škoda Fabia v Sokolově, v ulici Petra Bezruče, vedle pobočky Sazky. Spor se koncentruje do otázky, zda uvedené místo je chodníkem či nikoliv. Pouze v případě, že by se o chodník jednalo, dopustil by se žalobce přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, jelikož by zaparkováním vozidla na chodníku užíval chodník jako účastník silničního provozu, který řídí motorové vozidlo, tj. jako řidič (§ 2 písm. d) téhož zákona), nikoliv jako chodec (§ 2 písm. j) zákona o silničním provozu), což je v posledně označeném ustanovení zapovězeno.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*To, že obviněný zaparkoval na chodníku, se dá dovodit z ustanovení § 11 odst. 2 a § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Tedy § 11 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích vymezuje „Těleso dálnice nebo těleso silnice a místní komunikace mimo území zastavěné nebo zastavitelné je ohraničeno spodním okrajem a vnějšími okraji stavby pozemní komunikace, kterými jsou vnější okraje zaoblených hran zářezů či zaoblených pat náspů, vnější hrany silničních nebo záchytných příkopů nebo rigolů nebo vnější hrany pat opěrných zdí, tarasů,*

koruny obkladních nebo zárubních zdí nebo zářezů nad těmito zdmi.“ A § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vymezuje, „Těleso průjezdního úseku silnice je ohraničeno šířkou vozovky s krajnicemi mezi zvýšenými obrubami chodníků, zelených pásů nebo obdobných ploch. Na náměstích a podobných prostranstvích je šířkou průjezdního úseku šířka pruhu odlišeného od okolního povrchu druhem nebo materiálem vozovky nebo plochými rigoly, a není-li ani jich, šířka pruhu odpovídající šířce vozovky s krajnicemi navazujících úseků silnice. V ostatních případech je průjezdní úsek dálnice nebo průjezdní úsek silnice ohraničen obdobně jako v odstavci 2.“ Z toho tedy vyplývá, že v zastavěných územích je chodník odlišen zvýšenou obrubou, na náměstích a prostranstvích pak druhem nebo materiálem vozovky. Z uvedených fotografií je zřejmé, že chodník je v místě zaparkování vozidla oddělen od komunikace druhem materiálu a sklopeným silničním obrubníkem. Správní orgán dále své rozhodnutí opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 2 As 48/2008-58, ve kterém vymezuje pojem chodník. Soud v uvedeném rozhodnutí vycházel z toho, že pojem „chodník“ není v platné právní úpravě definován. Částečně je tento pojem uveden v ustanovení § 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož je průjezdní úsek silnice ohraničen šířkou vozovky s krajnicemi mezi zvýšenými obrubami chodníků, zelených pásů nebo obdobných ploch. Soud v uvedeném rozhodnutí přihlédl i k výkladu pojmu chodník podle již zrušených právních předpisů a to podle § 7 odst. 12 vyhlášky Federativního (správně Federálního) ministerstva vnitra č. 100/1975 Sb., o pravidlech silničního provozu, kdy „chodníkem se rozumí komunikace v obci určená především pro chodce, oddělená od silnice výškově nebo jiným způsobem.“ Dle názoru Nejvyššího správního soudu bylo třeba zohlednit i potřebný rozsah užívání chodníku přiměřeně jeho účelu, a to zejména v případě rozsáhlých a nestejnoměrných ploch, které bývají upraveny obdobně jako chodník. Soud přihlédl k ustanovení § 4 odst. 1 vládního nařízení č. 1/1943 Sb., o čištění chodníků, podle něhož „čistiti jest chodníky (cesty pro pěši) sloužící veřejnému provozu, a kde chodník není zřízen, pruh veřejné silnice (veřejné cesty), jež hraničí s nemovitostí, potřebný k bezpečné a snadné chůzi.“ Na tomto základě byl vymezen chodník jako úzký pás komunikace vedoucí podél silnice, který na druhé straně hraničí s nemovitostí, umožňuje bezpečný a plynulý pěší provoz a je k tomu určen příslušným orgánem. Za rozhodující definiční znak byl označen účel komunikace, kdy smyslem chodníku je to, aby byla chodcům umožněna bezpečná a pohodlná chůze mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali účastníky silničního provozu.“ Dlužno dodat, že správní orgán I. stupně zmiňoval v odůvodnění svého rozhodnutí (byť nikoliv v té části, ve které konstatoval, z čeho dovodil, že žalobce zaparkoval na chodníku) i zjištění ze sdělení Městského úřadu Sokolov, odboru dopravně – správních agend, ze dne 22.8.2011 zaslaného k jeho žádosti, „...že místo, kde obviněný zaparkoval se svým vozidlem, je místní komunikací IV. třídy – chodník...že povrch chodníku je zcela evidentně odlišný (betonová dlažba) od okolní komunikace (asfaltový beton) zakončen sklopeným silničním obrubníkem. V místě od pěší zóny – křižovatka ul. 5. Května mezi Sportkou a lékárnou je rozšířen a slouží jako průjezd do vnitrobloku pro obyvatele č.p. 1268-1269, který je oplocen.“(dále jen „sdělení z 22.8.2011“).

V napadeném rozhodnutí žalovaný k námitce žalobce, že se žádného přestupku nedopustil, jelikož na chodníku nestál, a v té souvislosti k odkazu na ČSN 736110, uvedl: „Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. července 2008, č.j. 2 As 48/2008-58, nemůže být sporu o tom, že chodník představuje jednu z forem komunikace (viz např. důvodová zpráva k zákonu o pozemních komunikacích, podle níž „ do IV. kategorie místních komunikací patří především chodníky, pěšiny a cyklistické stezky“). Samotný zákon o

*pozemních komunikacích tuto kategorii místních komunikací vymezuje jako komunikace nepřípustné provozu silničních motorových vozidel nebo na kterých je umožněn smíšený provoz. Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), „o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.“ Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o místních komunikacích se v řízení rozhoduje podle správního řádu. Z toho je možno usoudit, že u místních komunikací, silnic a dálnic nepostačuje pouhé naplnění faktických znaků stanovených v zákoně, ale je dále třeba, aby byly platně zařazeny do určité kategorie. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že aby bylo možno tvrdit, že daná komunikace, kde odvolatel vozidlo zaparkoval, je skutečně chodníkem, musí být tato část pozemku příslušným orgánem výslovně určena jako chodník. Ze spisové dokumentace je odvolacímu správnímu orgánu známo, že správní orgán prvního stupně své tvrzení o tom, že místo, kde je chodníkem, opřel o stanovisko Městského úřadu Sokolov, odboru dopravně - správních agend, silniční hospodářství, ze dne 22. srpna 2011, založené ve spisové dokumentaci na listu č. 17, kdy z tohoto je odvolacímu správnímu orgánu známo, že citují „Uvedená komunikace - nábreží Petra Bezruce je **místní komunikací IV. třídy - chodník**. Povrch chodníku je zcela evidentně odlišný (betonová dlažba) od okolní komunikace (asfaltový beton) zakončen sklopeným silničním obrubníkem. V místě od pěší zóny – křižovatka ul. 5. května mezi sportkou a lékárnou je rozšířen a slouží jako průjezd do vnitrobloku pro obyvatele čp. 1268-1269, který je oplocen.“ Na základě uvedeného stanoviska dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že se v daném případě o chodník jedná, s tímto závěrem správního orgánu prvního stupně se odvolací správní orgán plně ztotožňuje.“*

Jakkoliv rozhodnutí správního orgánu I. stupně fakticky při posuzování místa, na kterém žalobce zaparkoval svoje vozidlo, vycházelo správně ze sdělení ze dne 22.8.2011, nehodnotilo toto sdělení jako zásadní důkaz pro závěr, že se jedná o chodník. Navíc při citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu argumentovalo tou částí odůvodnění, ve které Nejvyšší správní soud přestřel interpretaci pojmu „chodník“ a právní závěry z jím právě přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, nikoliv právní závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud. Zpřesnění zdůvodnění provedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, který odkázal na argumentačně nosnou část rozsudku Nejvyššího správního soudu a za kardinální důkaz pro posouzení komunikace, na níž žalobce parkoval vozidlo, označil právě sdělení Městského úřadu Sokolov, odboru dopravně – správních agend, silničního hospodářství, ze dne 22.8.2011. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou však rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2010, č.j. 5 Afs 74/2009–111, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud odmítá názor žalobce, že rozhodnutí trpí nezákonností.

Chodník je komunikací, což nezpochybňuje ani žalobce, avšak není v právních předpisech definován. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kterého se žalobce dovolával a z něhož také vycházel správní orgán I. stupně, prioritně pojem „chodník“ užívá pro vymezení pojmu „těleso průjezdného úseku silnice“. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo

místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Jestliže správní orgány obou stupňů vycházely při svém rozhodování z výše citovaného sdělení věcně i místně příslušného správního orgánu ze 22.8.2011, který nejen popsal stavebně technický stav a účel, k němuž je předmětná komunikace určena, nýbrž především uvedenou komunikaci – nábreží Petra Bezruče kvalifikoval jako místní komunikaci IV. třídy – chodník, měly najisto postaveno, že se o chodník jedná. Unesly tak důkazní břemeno, které na nich ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu spočívalo. Jejich závěr, že se žalobce dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve spojení s § 53 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že zaparkoval vozidlo na chodník, je tudíž zcela legální.

Nezákonnost rozhodnutí žalovaného nemohl přivodit ani případný žalobcem tvrzený rozpor faktického stavu chodníku s požadavky uvedenými v ČSN 736110 Projektování místních komunikací. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, *česká technická norma poskytuje pro obecné a opakované používání pravidla, směrnice nebo charakteristiky činností nebo jejich výsledků zaměřené na dosažení optimálního stupně uspořádání ve vymezených souvislostech.* Podle druhé věty § 4 odst. 1 téhož zákona však česká technická norma není obecně závazná. Závaznost ČSN 736110 pak nestanoví ani zákon o pozemních komunikacích či jeho prováděcí vyhláška č. 104/1997 Sb.; posledně uvedená vyhláška naopak v příloze 1. předmětnou ČSN výslovně řadí mezi české technické normy doporučené, nikoliv závazné (viz bod 51).

Pokud se pak žalobce snaží vzbudit dojem, že na komunikaci v místě, kde parkoval, nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o chodník, nelze mu rozhodně přisvědčit. Ze sdělení z 22.8.2011 vyplývá, že *povrch chodníku je zcela evidentně odlišný (betonová dlažba) od okolní komunikace (asfaltový beton) zakončen sklopeným silničním obrubníkem.* Stejná zjištění lze učinit z fotodokumentace ve správním spisu založené.

Správním orgánům konečně nelze ničeho vytýkat, opřely-li své rozhodnutí o aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 31.7.2008, č.j. 2 As 48/2008-58, v němž byla řešena shodná problematika. Podle § 12 s.ř.s., platí, že *nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.* Ačkoliv závaznost judikatury Nejvyššího správního soudu ve smyslu uvedeného ustanovení bezprostředně dopadá na soudy rozhodující ve správním soudnictví, nikoliv na správní orgány, je rozhodování věcí správními orgány se znalostí takové judikatury žádoucí, neboť přispívá k jednotě rozhodování, k vyřešení právních poměrů účastníků řízení v kratším časovém horizontu i k minimalizaci nákladů s řízením spojených.

Jelikož soud dospěl k závěru, že rozhodnutí není nezákonné, posoudil žalobu jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. května 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová